Istorinis meilės romanas

ELIZABETH HOYT

Skaitytojų pageidavimu

KIL MIN GIEJI 3

Vikonto vilionės

svajonių knygos

Vikonto vilionės

ELIZABETH HOYT

Vikonto vilionės

Iš anglų kalbos vertė
Elžbieta Filipavičiūtė

svajonių knygos
Vilnius, 2026

Jade Lee, kritiškajai partnerei, iš kurios gaudavau visko: kavos, šokolado, išminties... nebūtinai tokia tvarka.

1

Meiden Hilas, Anglija
1760-ųjų lapkritis

Negyvas vyriškis po Liusindos Kredok-Heiz kojomis buvo panašus į nugalėtą dievą. Apoloną ar veikiau į Marsą, karų kurstytoją, priėmusį žmogaus pavidalą ir iš dangaus nugarmėjusį į žemę, kur jį ir rado grįžtanti namo mergelė. Tačiau dievai vargu ar plūsta krauju.

Juoba nemiršta.

– Pone Hedžai! – grįžtelėjusi pro petį šūktelėjo Liusė.

Ji nužvelgė tuščią kelią, iš Meiden Hilo miestelio vedantį į Kredokų-Heizų namus. Viskas atrodė kaip ir anksčiau, kol Liusė nebuvo aptikusi šio radinio: aplinkui nė gyvos dvasios, tik ji, tolėliau iš paskos šnopuojantis tarnas ir negyvėlis griovyje. Žemai kybanti saulė ir žiemos pilkuma. Šviesa jau pradėjo blėsti, nors dar nebuvo nė penkių. Palei kelią – nuogi medžiai, aplinkui – tyla ir šaltis.

Liusė sudrebėjusi stipriau susisiautė apsiaustą. Nuogas, sumuštas numirėlis tįsojo kniūbsčias. Grakščią nugaros

liniją darkė ant dešinio peties sukrešėjęs kraujas. Liusės žvilgsnis nuslydo žemyn, dailiomis šlaunimis, raumeningomis apžėlusiomis kojomis ir stebėtinai gražiomis siauromis pėdomis. Ji prisimerkė ir dar kartą pažvelgė į nepažįstamojo veidą. Net ir negyvas gražus. Galva buvo pakreipta į šalį, ir Liusė galėjo matyti patricijaus profilį: tiesią nosį, iškilius skruostikaulius ir plačią burną. Virš užmerktos akies sparnu išlinkusį antakį kirto randas. Trumpai kirpti šviesūs plaukai buvo prigludę, o sruogos sulipusios nuo sukrešėjusio kraujo. Kairė ranka užmesta virš galvos. Ant smiliaus – išlikusi žymė, matyt, nuo žiedo. Žudikai veikiausiai pavogė jį, kaip ir visa kita. Išmindytame aplink kūną purve netoli numirėlio klubo – giliai įsispaudę užkulnių pėdsakai. Ir daugiau nieko, kas nurodytų tuos, kurie numetė čia lavoną lyg bevertę šiukšlę.

Kvailos ašaros ėmė graužti akis. Šitaip palikdami nuogą ir pažemintą, žudikai baisiai jį įžeidė. Ir Liusę užplūdo neapsakomas gailestis. *Kvailelė*, – supeikė save. Staiga ji išgirdo nenumaldomai artėjantį murmėjimą. Liusė skubiai nusibraukė nuo skruostų ašaras.

– Iš pradžių ji lanko Džonsus, tuos mažuosius snarglėtus netikėlius Džonsus. Paskiau mes velkamės ant kalvos pas senąją liežuvautoją Hardi – nesuprantu, kodėl tos bjaurios bobšės dar negriebė giltinė. Ir argi jau viskas? Nė iš tolo, vos pusė! O tada, *tada* jai mirtinai prireikia užsukti pas vikarą. O aš vis tampau iš paskos didžiausius stiklainius su drebutiena.

Liusė vos susitvardė neužvertusi akių. Senasis jos tarnas Hedžas su taukuota trikampe skrybėle, užmaukšlinta ant

styrančių į visas puses žilų plaukų. Dulkėtas surdutas ir liemenė atrodė taip pat abejotinai, o kreivas kojas dar labiau išryškino raudonos raštuotos kojinės, be abejo, atitekusios jam iš jos tėčio nuodėvų.

– Oje, negyvėlis! – Hedžas sustingo jai už nugaros.

Iš netikėtumo žmogelis pamiršo kūprintis, bet vos Liusė į jį grįžtelėjo, liesas kūnas akimirksniu susiklaipė. Nugara susikūprino, petys, ant kurio jis nešė siaubingą, bet dabar tuščią pintinę, nusviro, o galva bejėgiškai nuknebo į šoną. Kad būtų dar įspūdingiau, Hedžas išsitraukė languotą nosinę ir ėmė kruopščiai šluostytis kaktą.

Į visą šią pantomimą Liusė nekreipė dėmesio. Tokius spektaklius buvo mačiusi šimtus, jei ne tūkstančius kartų.

– Vargu ar vadinčiau jį *negyvėliu*, bet jis iš tikrųjų negyvas.

– Verčiau nestypsoti čia išpūtus akis. Visada sakau: palikite mirusiuosius ilsėtis ramybėje. – Ir Hedžas pamėgino šonu prasmukti pro šeimininkę.

Liusė užtvėrė jam kelią:

– Negalime taip palikti jo čia.

– O kodėl? Juk gulėjo čia prieš jums praeinant. Ir niekada nebūtume jo pamatę, jei būtume sutrumpinę kelią per ganyklą, o juk aš siūliau.

– Šiaip ar taip, mes jį radome. Gal padėsi jį parnešti?

Hedžas atšoko, akivaizdžiai netikėdamas savo ausimis:

– Nešti jį? Šitokį didžiulį? Ar tikrai norite, kad apšlubčiau? Mano nugara jau ir taip niekam tikusi bene dvidešimt metų. Aš nesiskundžiu, vis dėlto...

– Gerai, – nusileido Liusė. – Surasime kokį nors vežimą.

– Kodėl nepaliekame jo ramybėje? – ginčijosi neūžauga. – Kas nors ir taip netrukus jį suras.

– Pone Hedžai...

– Jį padūrė į petį ir aplink pilna kraujo. Atrodo nekaip, – sugižo Hedžas, ir veidas tapo panašus į susiraukšlėjusį moliūgą.

– Esu įsitikinusi, jis nesiprašė nuduriamas nei į petį, nei kur kitur, todėl vargu ar galime jį dėl to kaltinti, – supeikė tarną Liusė.

– Bet jis jau pradėjo švinkti! – pasivėdavo nosine senasis tarnas.

Tikslinti, kad jokios smarvės nebuvo, kol čia pasirodė jis pats, Liusė nesiėmė.

– Aš palauksiu čia, o tu nueisi ir pakviesi Bobą Smitą su vežimu.

Tarpunosyje susigrūdę krūmingi žili Hedžo antakiai rodė ketinimą prieštarauti.

– Nebent tu norėtum pabūti su kūnu?

Antakiai kaipmat išsilygino.

– Ne, ne, mem! Jūs tikrai geriau žinote. Aš kaip žaibas nulėksiu pas kalvį...

Numirėlis suvaitojo.

Liusė apstulbusi sužiuro į jį.

Hedžas atšoko atatupstas ir balsu išsakė tai, kas abiem tapo akivaizdu:

– Jėzau Kristau visagali! O vyrukas nėra miręs!

Viešpatie! O ji stovi čia ir ginčijasi su senu bambekliu! Liusė nusitraukė šalį ir užmetė ant vyriškio.

– Duokš savo surdutą.

– Bet...

– Tuoj pat! – Liusė nė nepažvelgė į Hedžą. Ji retai pakeldavo balsą, bet jeigu jau taip nutikdavo, prieštarauti nė galvon niekam netoptelėdavo.

– Ū-ū-ū, – suvaitojo tarnas, bet surdutą šeimininkei padavė.

– Eik pas daktarą Fremontą. Pasakyk, kad skubiai čia ateitų. – Liusė rūsčiai pažvelgė tarnui į mažas akytes. – Ir dar, pone Hedžai...

– Taip, mem?

– Prašyčiau bėgte.

Tarnas numetė ant žemės pintinę ir pasileido kiek įkabindamas, negyvai pamiršęs savo sopančią nugarą.

Liusė pasilenkusi Hedžo surdutu užklojo sužeistajam sėdmenis ir kojas. Tada, užgniaužusi kvapą, palaikė delną jam prie nosies ir pajuto lengvą oro dvelktelėjimą. Tikrai buvo gyvas. Liusė pritūpė šalia ant kulnų ir svarstė, ko imtis. Žmogus dryksojo prižėlusiame piktžolių griovyje, bemaž suledėjusiame purve, jam buvo šalta ir nepatogu. Turint omenyje sužeidimus – nieko gero. Beje, Hedžas teisus, nepažįstamasis – stambus vyras, vargu ar savomis jėgomis jai pavyktų pajudinti jį iš vietos. Liusė kilstelėjo jo nugarą dengiančio šalio kraštą. Žaizda ant peties užsitraukė apdžiūvusiu krauju ir, nepatyrusiomis Liusės akimis, liovėsi kraujuoti. Tačiau šonas ir visa nugara – vienos mėlynės. O Dievas težino, kaip atrodo krūtinė.

Ir dar žaizda pakaušyje.

Liusė pakraipė galvą. Vyras toks išbalęs, toks sustingęs. Nieko keista, kad palaikė jį mirusiu. Ir kol jiedu su Hedžu čia stovėdami ginčijosi, senis jau galėjo būti pakeliui pas daktarą Fremontą.

Liusė vėl prikišo delną sužeistajam prie lūpų, dar kartą tikrindama, ar kvėpuoja. Kvėpavimas buvo vos justi, bet tolygus. Atgalia ranka mergina perbraukė nelaimėliui per skruostą. Pirštai palietė vos užčiuopiamus šerius. Kas jis toks? Meiden Hilas – mažas miestelis, kiekvienas nepažįstamas žmogus čia tikrai atkreiptų dėmesį. Tačiau jokių gandų apie atvykėlius šiandien jos nepasiekė. Šis žmogus kažkaip atsirado šalikelėje nepastebėtas. Be to, aiškiai buvo sumuštas ir apiplėštas. Kodėl? Atsitiktinė auka ar pats prisišaukė ant savo galvos bėdą?

Sulig šia mintimi Liusė ėmė melstis, kad Hedžas pasiskubintų. Sparčiai temo, kartu su šviesa nyko menkutė šiluma, kuri dar laikėsi dieną. O sužeistasis guli čia nuogas Dievas žino kiek laiko... Liusė prikando lūpą.

Jeigu Hedžas greitai negrįš, gydytojo jau neprireiks.

– Jis negyvas.

Baisūs žodžiai, skirti serui Rupertui Flečeriui, pernelyg garsiai nuskambėjo perpildytoje pokylių salėje. Seras Rupertas apsidairė aplinkui, ar kas nesiklauso, ir žengė arčiau pašnekovo Kvinsio Džeimso.

Gniauždamas dešinėje rankoje juodmedžio lazdelę, Flečeris iš paskutiniųjų stengėsi neparodyti susierzinimo. Ar nuostabos.

– Ką turite omenyje?

– Kaip tik tai, ką pasakiau, – patenkintas savimi šyptelėjo Džeimsas. – Jis negyvas.

– Jūs nužudėte jį?

– Ne aš. Pasiunčiau savo žmones.

Seras Rupertas suraukė kaktą, stengdamasis suvokti, kas pasakyta. Nejaugi Džeimsas nusprendė veikti savo galva ir jam pasisekė?

– Kelis? – trumpai klustelėjo Flečeris. – Savo žmones.

– Tris. Daugiau, negu reikėjo, – gūžtelėjo pečiais jaunesnis vyras.

– Kada?

– Šįryt auštant. Apie rezultatą man pranešė prieš pat išvykstant į pokylį.

Džeimsas įžūliai nusiviepė, ir skruostuose atsirado mažos duobutės. Pažvelgę į šias tyras žydras akis, į taisyklingus angliškus veido bruožus ir atletišką figūrą, dauguma žmonių pamanytų: koks malonus, netgi, galima sakyti, patrauklus jaunuolis.

Ir prašautų pro šalį.

– Tikiuosi, pėdsakai neatves pas jus. – Nors stengėsi, sero Ruperto balse pasigirdo aštrios gaidelės.

Džeimso šypsena išblėso:

– Numirėliai nešneka.

– Hmm. – *Koks pusgalvis!* – Kur tai įvyko?

– Netoli jo namų mieste.

Seras Rupertas tylomis nusikeikė. Vidury dienos surengti pasalą perui prie jo namų slenksčio galėjo tik silpnaprotis. Skaudama koja jau ir taip žadėjo serui Rupertui velniškai bjaurų vakarą, o dar šita Džeimso kvailystė. Stengdamasis viską apgalvoti, Flečeris smarkiau pasirėmė lazdele.

– Be reikalo jaudinatės, – nervingai nusišypsojo Džeimsas. – N-n-nė gyva dvasia nieko nematė.

Pagyvenęs vyriškis kilstelėjo antakį. Dieve saugok nuo aristokratų, nusprendusių savarankiškai galvoti, tegul tik kartą gyvenime. Pernelyg daug didžiūnų kartų – dykaduoniai. Todėl gerai, jeigu šiuolaikinis jaunas lordas geba atlikti gamtos reikalą neapsišlapinęs, ką ir kalbėti apie sudėtingesnius dalykus, pavyzdžiui, apie klastingos žmogžudystės planavimą.

O Džeimsas palaimingai nenutuokė, kas dedasi sero Ruperto galvoje.

– Be to, jie nuplėšė nuo kūno drabužius. Ir pametė jį pusiaukelėje į Londoną. Niekas ten jo neatpažins. Kita vertus, kol suras, nebebus ko beatpažinti, tiesa? V-visiškai saugu.

Jaunuolis atsainiai krapštė pirštu savo auksaplaukę ševeliūrą. Plaukų jis nepudravo, turbūt iš tuštybės.

Galvodamas apie pastaruosius įvykius, seras Rupertas gurkštelėjo madeiros. Salė buvo sausakimša, tvanki, smarkiai trenkė degančiu vašku, aitriais kvepalais ir prakaitu. Prancūziškas duris į sodą atlapojo kiaurai, kad įleistų gaivios vakaro vėsos, tačiau tai salės nė kiek neatvėsino. Prieš pusvalandį buvo patiektas punšas, o vidurnakčio bufeto teks dar palūkėti kelias valandas. Seras Rupertas vyptelėjo. Didelių vilčių į užkandžius jis nedėjo. Namų šeimininkas, lordas Haringtonas, garsėjo išskirtiniu šykštumu, net priimdamas visuomenės grietinėlę – ir kelis prasisiekėlius kaip seras Rupertas.

Salės vidury atlaisvino nedidelę erdvę šokėjams. Ir šie sukosi lyg margaspalvė vaivorykštė. Damos siuvinėtomis suknelėmis ir pudruotais plaukais. Džentelmenai su perukais ir nepatogiais iškilmių apdarais. Flečeris nė iš tolo

nepavydėjo jaunimui miklumo. Po šilkais ir nėriniais tie nelaimėliai veikiausiai sruvo prakaitu. Lordas Haringtonas tikriausiai buvo patenkintas, kad pas jį susirinko gausi minia – ir netgi pačioje sezono pradžioje, – o tiksliau buvo patenkinta ledi Harington. Ši dama turi penkias netekėjusias dukteris ir tarsi pasiruošusi mūšiui patyrusi strategė sutelkė visą kariuomenę. Keturios jos dukterys šoko su visai tinkamais kavalieriais.

Negali sakyti, kad seras Rupertas smerkė šeimininkę. Juk pats turi tris dukteris iki dvidešimt ketverių metų. Visos trys jau apleidusios mokyklinį suolą ir joms reikia deramų sutuoktinių. Jo žmona, ledi Matilda, vos už dvidešimties žingsnių stovinti su Sara, kaip tik sugavo vyro žvilgsnį. Išlenkusi antakį, reikšmingai žvilgtelėjo į kalbantį su juo Kvinsį Džeimsą.

Seras Rupertas nežymiai papurtė galvą – veikiau išleistų dukterį už pasiutusio šuns. Po trisdešimties vedybinio gyvenimo metų abu su žmona puikiai suprasdavo vienas kitą be žodžių. Jo ponia ramiai nusisuko paplepėti su kita matrona neišsiduodama, jog ką tik apsikeitė informacija su vyru. Gal vėliau, net šį vakarą, išklausinės jį apie Džeimsą, pasidomės, kodėl šis jaunuolis neatitinka keliamų reikalavimų, tačiau dabar jai nė mintis nešautų klausinėti vyrą.

Jeigu tik kiti jo partneriai būtų tokie apdairūs...

– Nesuprantu, ko jūs nerimaujate. – Džeimsas aiškiai neįstengė nulaikyti liežuvio. – Jis niekada apie jus nesužinos. Niekas nesužinos.

– Norėčiau, kad taip ir būtų, – ramiai atsakė seras Rupertas. – Mūsų pačių gerovei.

– Galiu lažintis, taip ir bus. Jūs palikote mane, Volkerį ir kitus du medžioti vietoj savęs.

– Jis bet kokiu atveju būtų jus suradęs.

– K-k-kai kas vis dėlto mielai sužinotų apie jus. – Džeimsas taip įnirtingai pasikasė galvą, kad vos neišdraikė kasytės.

– Tačiau išduoti mane jums nenaudinga, – ramiai priminė seras Rupertas. Ir nusilenkė einančiam pro šalį pažįstamam.

– O kas sakė, kad aš išplepėsiu?

– Puiku. Juk jums, kaip ir man, naudinga likti nuošalyje.

– Taip, bet...

– Viskas gerai, kas gerai baigiasi.

– J-j-jums l-l-lengva kalbėti. – Džeimsas vis labiau mikčiojo – aiškus požymis, kad nervinosi. – Jūs nematėte Hartvelo lavono. Jam perdūrė gerklę. Tikriausiai mirtinai nukraujavo. Jo sekundantai sakė, kad dvikova truko tik dvi minutes – dvi minutes, suprantate. S-s-siaubas!

– Juk špagą jūs valdote geriau negu Hartvelas, – pasakė seras Rupertas.

Ir nusišypsojo stebėdamas, kaip jo vyresnėlė, Džulija, šoka menuetą. Ji vilkėjo pilkai mėlyna suknele. Ar seras Rupertas buvo ją matęs anksčiau? Atrodo, ne. Turbūt nauja. Lieka tikėtis, kad dukra nepaleis jo elgetomis. Džulija šoko su grafu, baigiančiu ketvirtą dešimtį. Senokas, bet juk grafas...

– P-p-peleris irgi buvo puikus fechtuotojas, vis dėlto jį nudūrė pirmą, – Ruperto mintis nutraukė isteriškas Džeimso balsas.

Ir pernelyg garsus.

– Džeimsai... – pamėgino nuramdyti pašnekovą seras Rupertas.

– Iškvietimą gavo vakare, kitą rytą po pusryčių jau buvo negyvas!

– Nemanau...

– Kai jam iš rankos išmušė špagą, vis tiek mėgino gintis ir neteko t-t-trijų pirštų. Vėliau turėjau ieškoti jų ž-ž-žolėje. V-v-viešpatie!

Netoliese stovinčių žmonių galvos pasisuko į jų pusę. Jaunuolio balsas skambėjo vis garsiau.

Laikas išsiskirti.

– Viskas baigta. – Seras Rupertas kryptelėjo galvą ir pervėrė Džeimsą žudančiu žvilgsniu.

Jaunuolio dešinė akis sutrūkčiojo. Jis įkvėpė pasirengęs tęsti.

Bet seras Rupertas suskubo pirmas ir tarė švelniu balsu:

– Jis negyvas. Ką tik man sakėte.

– B-b-bet...

–Todėl mums daugiau nėra ko nerimauti.

Seras Rupertas nusilenkė ir nušlubavo šalin. Jam labai reikėjo dar vienos taurės madeiros.

– Jo kojos nebus mano namuose! – pareiškė kapitonas, susinėręs rankas ant galingos lyg statinė krūtinės ir plačiai išskėtęs kojas, tarsi po juo būtų linguojantis denis. Užplėšęs į viršų peruku nepridengtą galvą, įrėmė mėlynas jūros spalvos akis į tolimą horizontą.

Stovėjo jis priekiniame Kredokų-Heizų namų vestibiulyje. Įprastomis dienomis šis vestibiulis būdavo gana

erdvus ir visai atitiko šeimos poreikius. Nors dabar, apgailestaudama pastebėjo Liusė, atrodė gerokai sumažėjęs dėl susirinkusių jame gausybės žmonių. Ir kapitonas buvo pačioje šios spūsties tirštumoje.

– Taip, tėti. – Liusė apėjo tėvą ir mostelėjo sužeistąjį nešančiam žmogui eiti toliau. – Turbūt reikia nešti į viršų, į brolio kambarį. Jūs sutinkate, ponia Broudi?

– Žinoma, panele, – linktelėjo ekonomė. Ir jos kyko raukiniai, gaubiantys rausvus skruostus, siūbtelėjo aukštyn. – Lova jau paruošta, o židinį pakursiu akimirksniu.

– Gerai, – pritariamai šyptelėjo Liusė. – Ačiū, ponia Broudi.

Ekonomė nuskubėjo laiptais į viršų, jos vešlus pasturgalis suliūliavo į žingsnių taktą.

– Mes nė nežinome, kas šitas niekšelis, – tęsė tėvas. – Gal koks valkata ar galvažudys. Hedžas tvirtina, kad vyrukas padurtas į nugarą. Tai aš ir klausiu, koks padorus žmogus leistųsi paduriamas į nugarą? Na? Ką?

– Tu teisus, aš taip pat nežinau, – automatiškai atsakė Liusė. – Gal pasitrauktum į šalį, kad vyrai galėtų jį įnešti?

Tėtis nuolankiai nuslinko prie sienos.

Pakviesti į pagalbą darbininkai sunkiai dvėsuodami įtempė sužeistąjį vidun. Šis gulėjo klaikiai sustingęs, mirtinai išbalęs. Prikandusi lūpą, Liusė stengėsi neparodyti išgąsčio. Nė nenumanė, kas šitas nepažįstamasis, nežinojo nė kokios spalvos jo akys, bet svarbiausia, kad gyvas. Jį paguldė ant kažkokių durų, kad būtų lengviau nešti, tačiau kai žmogus tokio svorio ir ūgio, manevruoti vis tiek sunku. Vienas nešikas nusikeikė.

– Tokiems žodžiams mano namuose nėra vietos, – griežtai nužvelgė prasikaltusįjį kapitonas.

Vyriškis išraudęs sumurmėjo atsiprašydamas.

Tėtis linktelėjo.

– Koks būčiau tėvas, jeigu įsileisčiau į savo namus visokius čigonus ir dykūnus? Po vienu stogu su netekėjusia mergina? Ką? Pasibaisėtinas sugedimas, štai kas.

– Taip, tėti.

Liusė stovėjo sulaikiusi kvapą, kol nešikai pūškavo laiptais.

– Štai todėl šitą priklydėlį reikia įtaisyti kitoje vietoje, Fremonto namuose. Juk jis daktaras. Arba atiduoti į prieglaudą. O gal įbrukti vikarui – tegul Penviblis pagaliau gaus puikią progą parodyti krikščionišką artimo meilę. Cha!

– Tu visiškai teisus, tačiau tas vargeta jau čia, – raminamai pasakė Liusė. – Būtų gėda jį vėl kur nors vilkti.

Darbininkas nuo laiptų į ją piktai dėbtelėjo.

Liusė atsakė padrąsinama šypsena.

– Šiaip ar taip, vargu ar jis ilgai temps, – susiraukė kapitonas. – Nėra prasmės gadinti gerų paklodžių.

– Pasistengsiu, kad joms nieko nenutiktų, – kildama laiptais atsakė Liusė.

– O kur mano vakarienė? – jai įkandin subambėjo tėvas. – Ką? Ar kas nors pasirūpins tuo, kol visi laksto lyg be galvos rengdami kambarius visokiems netikėliams?

Liusė persisvėrė per turėklus:

– Vakarienė bus ant stalo, kai tik įsitikinsiu, kad sužeistajam nieko netrūksta.

– Gražūs dalykėliai! Namų šeimininkas laukia, kol bus patogiai įkurdintas kažkoks plėšikas, – suniurnėjo tėtis.

– Tu toks supratingas! – nusišypsojo tėvui Liusė.

– Hm...

Ir nusisukusi toliau lipo laiptais.

– Mažute...

Liusė vėl persilenkė per turėklą.

Suraukęs žilus antakius virš raudonos bulviškos nosies, tėvas piktai dėbsojo į ją.

– Tu... būk atsargesnė su tuo vyruku.

– Gerai, tėti.

– Hm... – jai už nugaros vėl burbtelėjo tėvas.

Bet Liusė jau nuskubėjo laiptais ir toliau, į žydrąjį miegamąjį. Vyrai buvo paguldę nepažįstamąjį į lovą. Ir vos pasirodė šeimininkė, darbininkai, sunkiai trepsėdami ir palikdami purvinus pėdsakus, iškart pasišalino.

– Jums čia būti nedera, panele Liuse, – suaikčiojo ponia Broudi ir užtraukė paklodę sužeistajam ant krūtinės. – Kai jis šitaip atrodo.

– Patikėkite, ponia Broudi, prieš valandą mačiau jį kur kas prasčiau atrodantį. Dabar bent jau sutvarstytas.

– Ne tose vietose, kur reikėtų, – purkštelėjo ponia Broudi.

– Ką gi, tikriausiai jūs teisi, – nusileido Liusė. – Bet sunkiai įsivaizduoju, kad mūsų svečias galėtų kelti man kokį nors pavojų. Tik pažiūrėkite, kokios jis būklės.

– Ak, vargšas džentelmenas. – Ponia Broudi pataisė jam ant krūtinės paklodę. – Laimė, kad jį aptikote. Likęs šalikelėje iki rytojaus būtų sušalęs, kaip kažin ką. Ir kas galėjo taip nedorai pasielgti?

– Nežinau.

– Nemanau, kad užpuolikai iš Meiden Hilo, – papurtė galvą ekonomė. – Tikriausiai kokie padugnės iš Londono.

Liusė nepuolė įtikinėti, jog padugnių pakanka ir Meiden Hile.

– Daktaras Fremontas sakė, kad ryte ateis patikrinti tvarsčio.

– Vaje, vaje, – ponia Broudi abejodama pažvelgė į ligonį tarsi svarstydama, ar jis ištemps iki kito ryto.

Jos šeimininkė giliai atsiduso:

– O kol kas mes galime tik kuo patogiau jį įkurdinti. Palikime duris praviras, jeigu jis prabustų.

– Verčiau pasirūpinsiu kapitono vakariene. Juk žinote, tik susivėlink su maistu, ir netenka kantrybės. Baigusi dengti stalą, pasiųsiu Betsę prižiūrėti džentelmeno.

Liusė linktelėjo. Jie turėjo tik vieną kambarinę, Betsę, todėl slaugyti nepažįstamąjį turės visos trys moterys.

– Eikite. Aš nusileisiu po minutėlės.

– Gerai, panele. – Ekonomė metė į jaunąją šeimininkę priekaištingą žvilgsnį. – Bet ilgai neužtrukite. Jūsų tėtušis tikrai norės su jumis pasišnekėti.

Liusė suraukusi nosį linktelėjo. Ponia Broudi užjaučiamai nusišypsojo ir pasišalino.

Liusė pažvelgė į brolio Deivido lovoje paguldytą nepažįstamąjį ir vėl susimąstė: kas jis toks? Vyriškis gulėjo nė nekrustelėdamas, ir jai teko sukaupti dėmesį, kad įžiūrėtų, kaip pakyla ir nusileidžia krūtinė. Tvarstis ant galvos dar labiau pabrėžė jo silpnumą ir išryškino mėlynę ant kaktos. Atrodė baisiai vienišas. Ar kas nors jo ilgisi, su nerimu laukia grįžtant?

Viena nelaimėlio ranka ilsėjosi ant apkloto. Liusė ją palietė.

Ranka ūmai atgijo ir staigiai sučiupo Liusės riešą. Ji taip apstulbo, kad tik išgąstingai riktelėjo ir, pakėlusi galvą, susidūrė su šviesiausiomis akimis, kokias buvo regėjusi. Su ledo spalvos akimis.

– Aš nužudysiu jus, – aiškiai ištarė nepažįstamasis.

Akimirką Liusė pamanė, kad grėsmingi žodžiai skirti jai, ir atrodė – širdis krūtinėje liovėsi plakusi.

Tačiau sužeistojo žvilgsnis buvo nukreiptas kažkur pro ją.

– Itanai? – Vyriškis susiraukė tarsi iš nuostabos ir vėl užmerkė tas neįtikėtinai keistas akis.

Po akimirkos gniaužtas ant jos riešo atsileido, ir vyriškio ranka bejėgiškai nusviro ant lovos.

Liusė atsikvėpė. Skausmas krūtinėje liudijo, kad įkvėpė pirmą kartą, kai nepažįstamasis ją sugriebė. Pasitraukusi nuo lovos, pasitrynė riešą. Kokios stiprios jo rankos: ryte tikriausiai išryškės mėlynės.

Į ką jis kreipėsi?

Ji nesusigaudydama gūžtelėjo pečiais. Kad ir kas būtų tas žmogus, jam pavydėti nėra ko. Ryžtingas balsas rodė, kad savo priešą nepažįstamasis pribaigtų nedvejodamas. Liusė vėl pažvelgė į lovą. Vyriškis alsavo lygiai ir giliai ir atrodė lyg ramiai miegantis. Jeigu ne riešo skausmas, būtų nusprendusi, kad viskas pasivaideno.

– Liuse!

Iš apačios ataidėjęs riaumojimas galėjo būti tik tėvo.

Pasikėlusi sijonus, Liusė puolė iš kambario ir pasileido laiptais žemyn.

Užsikišęs už apykaklės servetėlę, tėtis jau sėdėjo pietų stalo gale.

– Vėlyva vakarienė – blogiausias dalykas. Sutrinka virškinimas. Tada pusę nakties negaliu užmigti – burbuliuoja pilvas. Bene per daug noriu prašydamas, kad vakarienė mano paties namuose būtų patiekiama laiku? Kaip manai? Ką?

– Ne, žinoma, ne. – Liusė atsisėdo į savo vietą tėvo dešinėje. – Atleisk.

Ponia Broudi įnešė garuojantį rostbifą su bulvėmis, porais ir ropėmis.

– Cha! Štai ką vyriškis trokšta matyti ant savo pietų stalo, – pražydo iš pasitenkinimo tėtis, apsiginklavęs peiliu ir šakute ir pasirengęs pjaustyti mėsą. – Puikioji angliška jautiena. Kvapas dieviškas!

– Dėkoju, sere.

Pakeliui į virtuvę ekonomė pamerkė jaunajai šeimininkei.

Ši atsakydama nusišypsojo. Telaimina Viešpats ponią Broudi!

– Nagi, paragauk kąsnelį. – Tėtis padavė Liusei lėkštę su kalnu maisto. – Ponia Broudi išmano, kaip pagaminti puikų rostbifą.

– Ačiū.

– Skaniausias visoje apygardoje. O tau reikia šiek tiek pasistiprinti po šios popietės žygių. Ką?

– Kaip tau einasi su memuarais?

Liusė gurkštelėjo vyno stengdamasi negalvoti apie gulintį viršuje vyriškį.

– Puikiai! Puikiai! – Kapitonas su įkvėpimu džyrino rostbifą. – Užrašiau skandalingą trisdešimties metų senumo istoriją. Apie kapitoną Federį – dabar jis admirolas, tegul jį kur... – ir tris čiabuves. Žinai, tos čiabuvių mergužėlės nedėvi jokių... Khmm!.. – Staiga jis užsikosėjo ir, atrodė, kažkaip sutrikęs pažvelgė į dukrą.

– Ko gi? – Liusė pakėlė prie lūpų gabalėlį bulvės.

– Et, šiaip, niekai. – Tėvas prisikrovė lėkštę ir truktelėjo ją prie stalo krašto, į kurį rėmėsi jo pilvas. – Pasakysiu taip: po šitiek metų aš pačiršKinsiu tą senioką ant ugnies. Cha!

– Nuostabu, – nusišypsojo Liusė. Jeigu tėtis kada nors užbaigs memuarus ir juos išleis, Jos Didenybės laivyne daug ką ištiks apopleksija.

– Tikrai. Tikrai. – Kapitonas nurijo kąsnį ir užgėrė gurkšniu vyno. – Tai štai. Aš nenoriu, kad tu jaudintumeisi dėl to niekšelio, kurį parsitempei namo.

Liusė nuleido akis į šakutę rankoje. Šakutė šiek tiek virpėjo, bet Liusė vylėsi, kad tėvas nieko nepastebės.

– Taip, tėti.

– Padarei gerą darbą kaip kokia samarietė ir panašiai. Kaip tik šito tave iš Biblijos mokė motina. Ji pagirtų. Bet atmink... – Jis pasmeigė šakute gabalą ropės. – Esu prisižiūrėjęs galvos sužeidimų. Kai kurie lieka gyvi. O kai kurie – ne. Ir nė velnio čia nepadarysi.

Liusei sumaudė širdį.

– Manai, jis neišgyvens?

– Nežinau, – susierzinęs burbtelėjo tėtis. – Žinau tik tai, ką sakau. Gal išgyvens. O gal ne.

– Aišku.

Stengdamasi nepravirkti, ji bakstelėjo šakute ropę.

Tėvas smarkiai trinktelėjo delnu į stalą.

– Prašau tavęs tik vieno dalyko. Neprisirišk prie to valkatos.

Liusės lūpų kamputis šiek tiek kilstelėjo.

– Tačiau tu negali uždrausti jį užjausti, – švelniai pratarė ji. – Nuo mano valios tai nepriklauso.

Tėtis rūsčiai susiraukė.

– Nenoriu, kad liūdėtum, jeigu naktį jis iškeliaus.

– Pasistengsiu neliūdėti, tėti, – pažadėjo Liusė suprasdama, kad žadėti jau per vėlu. Jeigu šiąnakt nepažįstamasis pasimirs, rytoj ji raudos, nors ir ką pažadėjo.

– Hm! – Tėvas vėl nukreipė žvilgsnį į lėkštę. – Kol kas šito gana. Bet jeigu tas vyrukas liks gyvas, atmink mano žodžius. – Jis pervėrė dukterį žydromis akimis. – Jeigu jam šaus galvon paliesti bent plaukelį tau ant galvos, akimirksniu išspirsiu jį už vartų.

Sudomino? Pirkite knygą
VIKONTO VILIONĖS
bene geriausia kaina **ČIA**

Istorinis meilės romanas

KAI VELNIAS SUSITINKA SU ANGELU...

Kaime užaugusi Liusė Kredok-Heiz yra patenkinta ramiu gyvenimu. Tačiau vieną dieną ji aptinka sąmonės netekusį nuogą vyrą ir joje netikėtai prabunda aistra.

...GALI NUVESTI ANGELĄ Į ROJŲ...

Vikontą Saimoną Idslį bemaž mirtinai sumuša priešai. Dabar jis pasiryžęs atkeršyti. Tačiau Liusė padeda jam pasveikti, jos nuoširdumas atgaivina nusivylusią Saimono sielą ir drauge pažadina troškimą, kuris gali juos abu pražudyti.

...ARBA Į PRAGARĄ

Pakerėta Saimono žaismingo sąmojo, subtilių manierų ir net jo raudonkulnių batų, Liusė akimirksniu karštai jį pamilsta. Tačiau nors garbė neleidžia jam suvilioti merginos, senas kerštas atveda prie jos durų užpuolikus. Kol Saimonas kariauja su savo priešais, Liusė kariauja savo karą dėl jo sielos, pasitelkusi vienintelį turimą ginklą – savo meilę...

Nepakartojama... maloni jausmų puota.
RT BOOK REVIEWS

svajonių knygos
9 786090 311561
www.svajoniuknygos.lt www.facebook.com/svajoniuknygos
PASIDALINK, KAD SKAITAI